

Nu er det saa overordentlig kedeligt, at jeg sagde lige det stik modsatte, jeg sagde, at jeg var i og for sig ked over, at jeg skulde besvære Tingets Medlemmer, men jeg var glad over, at der var mødt saa faa, og at det var mig en Beroligelse, at jeg kun kom til at lægge Beslag paa saa faa Medlemmers Tid. Jeg har altsaa ikke doleret over de faa Tilhørere, men udtrykt min Glæde over, at der var mødt saa faa. Maa jeg i denne Forbindelse gøre den almindelige Bemærkning til Finansministeren, at hans Bemærkning formodentlig skulde være en Morsomhed, men det var i Virkeligheden kun en Personlighed, og det er ikke nok, man siger Personligheder, de maa ogsaa være morsomme, derimod kan det undertiden tilgives, naar en Morsomhed er en Smule personlig.

Med Hensyn til den meget omtalte § 23 maa jeg sige, at det er gaaet saaledes, at endelig i Dag har vi faaet klar og ren Besked. Den højtærede Finansminister stod her som en anden Lohengrin: „Nu skal jeg alting aabenbare!“ Meningen med denne § 23 er ganske rigtig den, at den slet ikke kommer det foreliggende Lovforslag om Børsskatten ved. Det er en Paragraf, man kun ønsker at faa indsat, for at Skattemyndighederne skal kunne gennemføre Krigsindkomstskatteloven paa behørig Vis, med andre Ord: det svigter noget for dem, de har ikke kunnet finde saa mange store Spekulationsindtægter, som de bilder sig ind, der er, og derfor skal de nu pludselig have Lov til at rode og rage i alle disse Blankethæfter for at finde frem, hvor disse svimlende store Indtægter er. Men dermed stemmer det da saare daarligt, at den højtærede Finansminister bagefter siger: det er ikke Meningen, at Bestemmelsen skal bruges pedantisk eller rigoristisk, men hvis man ikke havde en saadan Bestemmelse — jeg tror, at jeg atter her kan citere den højtærede Finansminister nogenlunde ordret — som en Advarsel, som en Trusel, som en Mulighed, vilde det være galt. Ja, jeg er ikke uenig med den højtærede Finansminister i, at man kan have den som en Advarsel og som en Trusel, men det er netop det, jeg mener at have udtrykt ved mit Ændringsforslag under Nr. 26, som skal bruges ikke alene i Tilfælde af Klage — saaledes som den højtærede Finansminister ensidigt paapegede —, men ogsaa i Tilfælde af Mistanke eller andre særlige Omstændigheder. Det skal være saaledes, at Borgere ved, at saa snart der hæver sig Mistanke om, at de

vil snyde Skattemyndighederne, har disse Magt til at slaa ned paa dem. Men saaledes som § 23 er affattet, vil, naar den skal opfylde det Formaal, som den højtærede Finansminister nu aabenbarede, Skattemyndighederne ikke paa nogen Maade kunne nøjes med at have den staaende som en Advarsel, en Trusel, en Mulighed, saa maa de netop føre den ud i Livet, realisere den, og naar det saa skal ske i det Omfang, som Finansministeren bestemmer og uden Rekurs til Domstolene, og naar Finansministeren oven i Købet kan fremtvinge Oplysningernes Meddelelse ved Fastsættelse af en Dagbøde, kan vi komme ud i rigtig nydelige Tilstande. En af Følgerne deraf kan meget let blive, at Spekulationen herefter i større Omfang kaster sig over udenlandske Papirer, hvorved den vil undgaa Følgerne af disse højt ubehagelige Bestemmelser. Sagen er, at der er mange pæne og hæderlige Mennesker, som, naar de skal betale Skat, betaler den, men som ikke ønsker, at Skattemyndigheder eller Tilsynsmænd skal have deres Næse i alle deres Anliggender og skal kunne undersøge, hvor meget de har tjent paa Børsen, hvor meget de har tjent paa den Handel og hvor meget paa den Handel o. s. v. Og det er ogsaa ganske rimeligt, at man garderer Folk imod dette.

Den højtærede Finansminister sagde i Tilslutning til Ordføreren, at man ikke skulde tage det saa højtideligt med den paagældende Erhvervsklasses Protester mod Kontrol, for nu havde man set, hvorledes det gik med Stempelafgiften paa Cigaretter. Der havde ogsaa i sin Tid været klaget stærkt over de Kontrolbestemmelser, der blev indført for denne Afgifts Vedkommende, men det gik jo herligt. For det første gaar det nu slet ikke saa særdeles godt med Hensyn til Cigaretthandelen. Der er adskillige Ulemper, ikke for Fabrikationen, men for den almindelige Forhandling af Cigaretter. For det andet er det ganske sandt, at Livet i Almindelighed er stærkere end selv de sletteste Finansministre og Lovgivere og i Almindelighed kan affinde sig med disse. I sin Tid, da man vilde paalægge en ublu Ølskat, skrev Hørup meget rigtigt, at ganske vist vilde nok til syvende og sidst — som han udtrykte sig — Livet rejse sig igen med den tunge Byrde paa Nakken og i Begyndelsen vakle videre for saa til sidst at faa den oprejste Gang. Men fordi Livet i Almindelighed nogenlunde kan faa Bugt med alle de Uhyrlig-